A sakktábla sorait és oszlopait közös szóval vonalnak nevezve a következőket állapíthatjuk meg:

1. Legfeljebb két bástya lehet egy vonalban;

2. két egymást ütő bástya a táblának 3 vonalát „foglalja le” abban az értelemben, hogy erre a három vonalra a feltétel szerint újabb bástya nem helyezhető;

3. ha egy bástyát nem üt egyetlen másik sem, az két vonalat fog le.

Így ha a bástyapárok számát P-vel, a „magányos” bástyák számát M-mel jelöljük, akkor $3P+2M \leqq 16$, hiszen a sakktáblán összesen 16 vonal van. A táblára felhelyezhető bástyák száma tehát

$$2P+M \leqq 2P+\frac{4}{3}\,M=\frac{2}{3}(3P+2M) \leqq \frac{2}{3}\cdot 16<11,$$

azaz legfeljebb tíz, s tízet valóban el tudunk helyezni. Egy lehetséges elrendezés látható az ábrán.

×							
	×						
		×	×				
				×			
				×			
					×	×	
							×
							×

Megyesi Gábor (Szeged, Juhász Gy. Tanárképző Főisk. 1. sz. Gyak. Ált. Isk., 8. o. t.)

Megjegyzések. 1. Gondolatmenetünk általánosítható $n\times n$-es sakktábla esetére. Ennek $2n$ vonalára legfeljebb $[4n/3]$ bástyát rakhatunk fel a kívánt módon. Ennyit valóban elhelyezhetünk például a következő módszerrel:

$n=1$ esetben egyetlen bástyát tehetünk le; $n=2$ esetben kettőt bármely két mezőbe.

$n \geqq 3$ esetén tegyünk egy-egy bástyapárt az első oszlopba és a harmadik sorba. Az ezek által lefoglalt 6 vonal $(n-3)\times(n-3)$-asra csökkenti táblánkat. Ezen folytassuk az eljárást ugyanígy.

2. Többen hivatkoztak a Matematikai Versenyfeladatok 1973–74. műre, melynek 57. oldalán található a feladat egy megoldása.